

[Erik Eriksen.]

heder for landbrugsvarer kan komme til at spille stærkt ind på prisfastsættelsen. Det ene område efter det andet kræver større investering, banker og sparekasser er i likviditetsvanskeligheder, obligationskursernes fald understreger det. Af formanden for Bankernes Fællesråd, direktør Poul Ingholt, blev der for ganske nylig peget på, at det svinder meget stærkt i de likvide reserver, således at man må sige nej til mange fornuftige og påkrævede lånebegæringer.

Disse forhold understreger for mig rigtigheden af vor politik, nødvendigheden af øget privat opsparing, nødvendigheden af at give private investeringer prioritet før offentlige ud fra det principielle syn, at vi ønsker den enkelte medborger stillet friere over for statsmagten, end han er i dag. Vi gik til valg på denne politik og tabte. Men det betyder ikke, at venstre har tabt troen på denne politiks rigtighed. Ingenlunde. Jeg er også tilbøjelig til at tro, at den nye regering i væsentlig grad kommer til at interessere sig for løsningen af de skatte-, investerings- og opsparingsproblemer, jeg har nævnt. Vor politik er nemlig så afgørende rigtig på dette område, så afgørende sagligt rigtig, at jeg ikke tror, den kan siddes overhørig. Formentlig vil vi også se væsentlige dele af vore skatteforslag virkeliggjort i den kommende tid. Det, vi derimod ikke vil få at se under denne regering, er en konsekvent opmuntring af opsparingen og en nedsættelse af de offentlige udgifter.

Må jeg i denne forbindelse indskyde, at regeringen — her tænker jeg på det første ministerium Kampmann — gjorde meget for at tage æren for virkningerne af de internationale højkonjunkturer for vor økonomi. Jeg tror, at flere af regeringens medlemmer, nu da valgkampen er ved at komme på afstand, er nok så tilbøjelige til at give os ret i vor vurdering af den erhvervsøkonomiske situation og dermed altså også indirekte af regeringens indsats. Det skulle ikke undre mig, om vi inden så længe vil

få lejlighed til at stifte bekendtskab med regeringens nyorientering på dette punkt.

Vender jeg mig til spørgsmålet om regeringsdannelsen, er det naturligt at pege på, at de to socialistiske partier — jeg ved ikke, om jeg må sige det sådan, men man ved i hvert fald, hvad jeg mener — nu kun mangler én stemme i at opnå flertallet i folketinget. Som allerede nævnt havde regeringen tabt sit flertal ved valget, men det, vi da stod over for, var, at den radikale folketingsgruppe — eller den væsentligste del af den — åbenbart kun havde en eneste udvej for øje: en regering sammen med socialdemokratiet. Det var hovedformålet.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at det er rigtigt, at jeg før valget, aftenen før valget og senere, erklærede mig villig til at undersøge en hvilken som helst mulighed for dannelsen af en liberal regering. Det var oven i købet på radikal foranledning, jeg gjorde det. Et blad, der vist ikke er den højtærede undervisningsminister helt ukendt, Roskilde Tidende, bad mig under valgkampen svare på dette klare spørgsmål senest ved dagry den 16. november. Det var et citat, hr. formand. Det hedder i bladets artikel, at vi har et par gange spurgt, om venstre, i fald der ikke opnås et VK-flertal, vil være villig til at drøfte nogen anden regeringskombination end den nuværende, men svarene har været henholdende og uldne. Det er i og for sig også lige meget, om der svares eller ej på nuværende tidspunkt; der skal jo også tages hensyn til taktikken; men en skønne dag bliver det nødvendigt at svare, og det kan siges ganske nøjagtigt, hvornår denne termin kommer. Det er altså et citat af den udtalelse, jeg kom med før den 16. november.

Dette har jeg altså erklæret, men jeg må samtidig erkende, at det interesserede ikke den radikale folketingsgruppe, ikke det allermindste. Jeg vil naturligvis ikke insinuere, at den højtærede undervisningsminister har været med ved denne artikels ud-